קבו בנ מיי׳ שם הל׳

ם סמג לאוין שט

כפיף ד בכנ"ה :

בשחה והום׳ שכועות כד.

ד"ם כחוכל ע"ם]

קכח המיי פי"ב מהני

מעשה קרבנות סלכה כא :

אמר אפילו תימא רבנן מי שאיסורו משום כל

תאכל המץ בלבד יצא זה שאין איסורו משום

בל תאכל חמץ בלבד אלא אף משום בל

תאכל מבל °מידי בלבד כתיב אלא מחוורתא

כדרב ששת ת"ר יכול יוצא אדם ידי חובתו

אלא בשמחה דברי "ר' יוסי הגלילי ר' עקיבא

"אומר *מצות מצות ריבה אם כן מה ת"ל

לחם עוני ^בפרם לעיסה שנילושה ביין ושמן

ודבש מאי מעמא דר' עקיבא מי כתיב לחם

עוני עני כתיב ור' יוסי הגלילי מי קרינן עני

עוני קרינן (ג) ור' עקיבא האי דקרינן ביה עוני

כדשמואל *דאמר שמואל לחם עוני לחם

שעונין עליו דברים הרבה וסבר ר"ע עיסה

שנילושה ביין ושמן ורבש לא והתניא אין

לשין עיסה בפסח ביין ושמן ודבש ואם לש

רבן גמליאל אומר תשרף מיד וחכמים אומרים

יאכל ואמר רבי עקיבא שבתי היתה אצל

רבי אליעזר ורבי יהושע ולשתי להם עיסה

ביין ושמן ודבש ולא אמרו לי דבר ואף על פי

שאין לשין מקמפין בו אתאן לתנא קמא

וחכמים אומרים את שלשין בו מקטפין בו

ואת שאין לשין בו "אין מקמפין בו ושוין

שאין לשין את העיסה בפושרין לא קשיא הא

ביום מוב ראשון הא ביום מוב שני כדאמר

להו ר' יהושע (ג') לבניה יומא קמא לא תלושו

לי בחלבא מכאן ואילך לושו לי בחלבא

*והתניא אין לשין את העיסה בחלב ואם לש

כל הפת אסורה מפני הרגל עבירה אלא הכי

קאמר יומא קמא לא תלושו לי ברובשא

עזרה פסולה לאפוקי לתיתה ראינה בזריזין ולא במקום זריזין ומאי שנא

ממנחת העומר דתניא "מנחת העומר לותתין אותה וצוברין אותה ציבור

מושבותיכם תאכלו מצות מצה הנאכלת בכל מושבותיכם יצאו בכורים

שאין נאכלין בכל מושבותיכם אלא בירושלים דברי רבי יוסי הגלילי

בכורים אי מה מרור שאין במינו בכורים אף מצה שאין במינה בכורים

שנאכל באנינות יצא זה שאינו נאכל באגינות

כמוכל נכילם כיום ככפורים. שוגג: פפור . מקטחת דחיו חיסור יום הכפורים חל על איסור נבילה ואם בו ביום נתנבלה אפילו הכי היתה אסורה קודם יום הכפורים משום אבר מן החי : מידי בלבד לפיב. קרא משמע דכל מי שאיסור חמן נוהג בו אתה יולא בו

משום מנה : מי שנאכל באנינום . תורה אור *האוכל נכלה ביום הכפורים פמור רבינא

(בריתוה כנ.) נאכל באניטות דכתיב (דברים כו) לא אכלתי באוני ממנו: מי כפיב שוני. בוי"ו דתשמע מיניה אוני: שפונין עליו דברים . שגומרים עליי

חייבין על חימולו כרת קאמר ולא

לילה הרחשון שהמלה חובה בעינן

לחם עוני : אין לשין עיפה בחלב.

כל ימות השנה שלא יאכל בשר עמה:

כשין הורה. מעם כעין של שור

מותר ללוש בחלב דאכיל ליה מיד

בבת אחת ולא משהי ליה דלינשי

שנילוש בחלב : ומאי שנא מתנחות .

: הכי גרסיכן כהכים זריזין הם

לתיפה . לשורן במים מעט ולכותשן במכתשת להסיר מורסגן כדי שתהא

כגון מנחת מחבת ומרחשת ומנחת

לשין אם סעיסה . של מלות כיין ושמן זכניםבמעשר שני בירושלים ת"ל"לחם עוני (ל) "מה ודבש מפני שקרובה וממהרת להחמין ואין אדם יכול לשומרה לפיכך אם לש [נשיל נס:] תשרף מיד ובמועד קאמר ולא ביום פיל ולרים טוב להבערה שלא ללורך היא *(ולר׳ לקים] יוחכן) דאמר לעיל מי פירות אין מהמילין לא קשיא הך דאיהו אין

> לקמן קמו: הוי כלומר רע ואותו חימון הן ממהרין להחמין ואי אפשר לשומרן: וחכמים אומרים פאכל. דקסברי

דמשכאפה לא תחמין: שבפי היחה. לום לחם (ה שיני מי שנאמל: שביתתי היתה רגל פסח אחד אלל ר' אליעזר ור' יהושע: מקטפין . (ב) שם קרינן ביה ור׳ עקיבת: ששרייהושם טחין פניה לחחר עריכתה: פושרין. ממסרין להחמין: יום ראשון .

ב"מ דתכן בהו דבאות מלות ואפילו הכי וא. זבחים נס: כלושות בפושרין ומשמרן שלה יחמילו:

סולתן נקיה: לסיפה ליפם בוריזין . כשמביאה הזר כבר היא סולת: לישה.

עשר חלות ואחר כך פותתין אותן

עד שמחזירן לסלתן כדכתיב (ויקרה [והביאה אל כני אהרן

מחילה נילושה בפושרין: לימד על יליקה ובלילה כו'. והני במנחת מאפה תנור לאחר לישה ואפייה

בעזרה שהמחבת והמרחשת כלי שרת שמת שאני תנו רבנן יכול יוצא אדם ידי חובתו בבכורים 'תלמוד לומר °בכל הן וכן תנור של מקדש וכיון דבעורה איתא חזו לה כהנים ומלמדין אותו להיוהר בה: וממי שנם. שחר

הישים

בם' מידי כלכד

מנחות דקאמר שמואל אין לותתין אותם ממנחת העומר דתנן בה בהינ. עיין לותחין אותה ולוברין אותה שיזובו ב"ל

בבים דין ובזריזין הוא ואיכא דאמרי לבור שאני דהואיל ולוברין אותה מימיה זבין ואין מחמילין ולאו מילחא היא חדא דבתוספתא סעשר שני בסיבה בכים דין ובזריזין הוא ואיכא דאמרי לבור שאני דהואיל ולוברין אותה מימיה זבין ואין מחמילין ולאו מילחא היא חדא דבתוספתא סעשר שני בסגדה דעהרות מימיה: ליבור שאני. מנחת העומר קרבן ליבור היא וכל עסקין שלה נעשין על פי בית דין קלירתה והיבהוב שלה ולתיחה הכל

קתני לה ולא קתני וצוברין אלא ובוררין ועוד אי איכא תקנתא בלבור (של) חיטים של מנחות נמי לילתתינהו ונילברינהו : כככורים. כגון כהן שהביאו לו חיטין בכורים בירושלים: בכורים אין נאכלין אלא בירושלים. שנאמר לא תוכל לאכול בשעריך וגו' ואמר מר (מכות דף ית.) ותרומת ידך אלו בכורים: מלם ומרור . הקיבן הכתוב על מלות ומרורים: מרור אינו בכורים . דתנן (בכורים פ"אמ"ג) אין מביאין בכורים אלא מז' מינין דכתיב מארלך משבח ארלך במנחות בפ' כל קרבנות(דף פד.) ולקמן במקום שנהגו (דף נג.): 🖈 אבאי באניגה לא היה

האוכל נכילה ביום הכפורים. פ"ה אפילו נתנבלה ביום קבה א מיי פין מהלי הכפורים לא חיילא עלה איסור יוה"כ דהרי הוה עלה

איסור אבר מן החי וקשה לר"י דהא כי פקע איסור אבר מן החי יחול עלה איסור יום הכפורים ונבילה בבת אחת דמודה רבי שמעון

פוש"ע או"ה סיי מסנ ספיף א: קבו ד מיי' שם פ"ם סלכם כ שו"ע שם באיסור בבת אחת ומיהו ישל אפילו נתנבלה ביום הכפורים לא חייל עלה איסור יום הכפורים דאיסור שאין זבות הוה ביה נמי מעיקרא ואכתי רוע"ע תום׳ הולין לו.ד"ה

לא פקע מינה*: עוני קרינן ביה . והא דגבי לולב (סוכה דף לב.) כ"ע מודו דכפת כתיב ולא אמר כפות קריכן

וילטרך שני לולבים ליטול אור"י חשום דהתם סמכינן חקרא פרי ען הדר קכם ו מייי שם הלייכ: דלא משמע אלא חד לכך מודו התם

כ"ע דדרשינן מסורת* : במקום זריזים איתא. וא"ת כפת שכתבו דוריךטעמה והת הכת במנחת ופיע מוסי מנהדרון ד. מאפה תנור מיירי שהיתה נילושה מ. ד"ה לה נצרכה ותום׳ בפושרים ואותה מנלן שנבללת בעזרה כדה פו. ד"ה (ה) ושאר מנחה שנבללת בעורה לפי שהבלילה היתה בכלי שרת וי"ל דגם קל : מיי שם סלי כג

מאפה תנור היו לשין בעזרה סמוך כמוקדבים כלכה ז : לתנור של קודש שלא תחמיץ ורבינו קלא המיי שם כליו: קלב פמיי פי"נ מהלי אפרים בר אפרים הגבור מפרש מעשה קרבטת הלכה כ: קרב י פיי' פין מהלי דע"כ היו לפין אותה בעזרה לפי שהיו מודדין הותה בעשרון של קודש כדתנן בפרק שתי מדות (מנחות מנה הנכה ה: פז.) עשרון מה היה משמש בו מודד ופי' תום' פוכה נ.ד"ה

לכל המנחות*: בודה מרור שאין ביכורים . וליכא למימר מרור היינו ואי ותום׳ מנחות ס. ד"ה ריש לקיש] זית שהוא מר כדדרשיכן (*מנהדרין [שיחבין יח:] דף קח:) והנה עלה זית טרף בפיה אמרה יונה יהא מזונותי מרורים כזית וכו' דלקמן (דף לפ.) אמר מרור דומיה דמלה מה מלה מין זרעים חף מרור כן ועוד שזית החילן מר ולח הפרי כדמשמע עלה זית ואמריגן

כמי (מכילחה פ' בשלח) ויורהו ה' עד זהו זים שאין מר באילנות כזית* : [וע"ם תוס' עירוכין ית:

הוניה מכאן ואילך לושו לי בדובשא ואיבעית אימא לעולם בחלבא כדאמר רבינא

כעין תורא שרי הכא נמי כעין תורא: ושוין שאין לשין את העיסה בפושרין:

מאי שנא ממנחות *דתנן הכל המנחות נילושות בפושרון *(ומשתמרון) שְלֹא [יֹלוֹסשׁחַ] יחמצו אם אמרו בזריוין יאמרו בשאין זריזין אי הכי מילתת נמי לתית אלמה

XLE.X

אמר רבי זירא אמר רבה בר ירמיה אמר שמואל יחומין של מנחות אין לותתין אותה לישה בזריזין איתא לתיתה ליתא בזריזין ולישה כי איתא ב) פתות אותה פתים ואחר כך נותוייתה בזריזין והכתיב "ויצק עליה שמן וגו' והביאה "אל הכהן "ימקמיצה ממחת פ. ימ: ואילך מצות כחונה לימר על יציקה ובלילה שבשירה בכל אדם לישה נהי דבורוזין ליתא במקום זריזין איתא דאמר מר בלילה כשירה בזר יחוץ לחומת

רבינו חננאל

דתניא האוכל פסוד ולא אתי איסור אאיסור נכלה: ת'ר יכול יוצא אדם ידי סצה רבי עקיבא אומר מצה ומרור מה מרור שאינו בכורים אף מצה שאינה בפסח במעשו תואכל באוני יצא זה משמחה דברי ר' יוסי אכלתי באוני ממנו אם

להתודות:

ר׳ עקיבא אומר מצות

קייפין שה שמותר לאוכלו כשהוא אוכן דרוש בצישת כד. ביה לחם אוני ומעשר שני אינו

את ההלל ואומרים עליו הגדה: אין

סוי חמן גמור אלא חמן נוקשה

זגהות אפשר לשומרה והכא לא גרסינן מיד

מאפה תנור שאופין אותה תחילה

שמן ובוללה ויולק וקומן וכשאפאה

גליון

בקר'ם